

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13277/2557

นางพัชริน แต่กุลโจทก์ นายจี สีสด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 95, ป.พ.พ. มาตรา 1375, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เดิมที่ดินพิพาทเคยเป็นของ จ. มาก่อน จำเลยที่ 1 บุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาทและถูก จ. ฟ้องขับไล่ออกจากที่ดิน หลังจากนั้นศาลชั้นต้นพิพากษาขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดินพิพาท คดีถึงที่สุด คำพิพากษาในคดีแพ่งย่อมมีผลผูกพันจำเลยทั้งสามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ทั้งจำเลยทั้งสามเบิกความยอมรับว่า จ. เคยฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสามออกจากที่ดินพิพาท และยอมรับว่าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาขับไล่จำเลยทั้งสามและคดีถึงที่สุดแล้ว คำเบิกความของจำเลยทั้งสามเป็นการยอมรับอยู่ในตัวว่า ศาลมีคำพิพากษาชี้ขาดว่าที่ดินพิพาทเป็นของ จ. เมื่อ จ. ขายที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์ จำเลยทั้งสามเข้าไปครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท จำเลยทั้งสามจึงมีความผิดฐานร่วมกันบุกรุก ที่จำเลยทั้งสามต่อสู้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินคนละแปลงจึงขัดแย้งกับคำเบิกความของจำเลยทั้งสามเอง ไม่อาจรับฟังได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362, 365, 83 ศาลชั้นต้นได้สำนวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2), 83 จำคุกคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เดิมที่ดินพิพาทซึ่งเป็นที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 317 ตำบลอ่างศิระ (มะขาม) อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี เนื้อที่ 30 ไร่ 2 งาน 57 ตารางวา เป็นของนางจินตนา เมื่อปี 2533 จำเลยที่ 1 บุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาทและถูกนางจินตนาฟ้องต่อศาลชั้นต้นขอให้ขับไล่จำเลยที่ 1 ออกจากที่ดิน ศาลชั้นต้นพิพากษาขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดินพิพาท คดีถึงที่สุดแล้ว ตามสำนวนคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1305/2543 ของศาลชั้นต้น หลังจากนั้นศาลชั้นต้นออกหมายบังคับคดีไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อให้บังคับคดีจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 กับบริวารขัดขืนไม่ยอมออกไปจากที่ดินพิพาท ในที่สุดศาลชั้นต้นออกหมายจับจำเลยที่ 1 มากักขังไว้จนกว่าจำเลยที่ 1 จะยอมปฏิบัติตามหมายบังคับคดี เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 และบริวารยอมออกจากที่ดินพิพาท ครั้นต่อมานางจินตนาขายที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์ในราคา 850,000 บาท โจทก์มอบอำนาจให้นางสาวกาหลง ไปขอรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินพบว่า จำเลยทั้งสามบุกรุกเข้าไปปลูกพืชผลในที่ดินพิพาท ต่อมาโจทก์มอบอำนาจให้นางสาวณีย์ ไปรังวัดสอบเขตที่ดินอีกครั้งหนึ่ง แต่จำเลยทั้งสามไปคัดค้านว่า ที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยที่ 1 ไม่ใช่ของโจทก์เจ้าพนักงานที่ดินจึงไม่สามารถรังวัดสอบเขตที่ดินพิพาทได้ ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เคยทำหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมไปยังกรมที่ดินว่า ทางราชการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์สำหรับที่ดินพิพาททับที่ดินของจำเลยที่ 1 แต่กรมที่ดินมีหนังสือแจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบว่า ทางราชการออก

หนังสือรับรองการทำประโยชน์สำหรับที่ดินพิพาทให้แก่นางอรุณ ซึ่งเป็นมารดาของนางจินตนา ตั้งแต่ปี 2519 โดยไม่ได้ทับที่ดินแปลงใดตามหนังสือของกรมที่ดิน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกที่ดินของโจทก์และมีคำขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362, 365 ประกอบมาตรา 83 ซึ่งมีความสามารถในการดำเนินคดีอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 หาได้มีประเด็นว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันบุกรุกเข้าไปแย่งการครอบครองที่ดินพิพาทซึ่งเป็นที่ดินมือเปล่าเป็นเวลาเกินกว่าหนึ่งปี อันจะส่งผลให้โจทก์ขาดสิทธิฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่งการครอบครองดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยไม่ เห็นว่า เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362, 365 ประกอบมาตรา 83 อายุความในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสามย่อมมีกำหนดสิบปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (3) หาใช่ถือเอาระยะเวลาในการฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่งการครอบครองที่พิพาทนับแต่เวลาที่ถูกแย่งการครอบครองมาเป็นอายุความในการดำเนินคดีไม่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแม้ได้ความว่าจำเลยทั้งสามเข้าไปครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตั้งแต่วันที่ 6 ธันวาคม 2549 เป็นต้นมา แต่เมื่อโจทก์ยื่นฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2552 ยังไม่ล่วงพ้นสิบปี นับแต่วันที่จำเลยทั้งสามบุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาท โจทก์จึงมีอำนาจดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกที่พิพาทได้ หาใช่เป็นการสิ้นสิทธิฟ้องร้องตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า แม้ได้ความว่าจำเลยทั้งสามบุกรุกเข้าไปทำประโยชน์ในที่พิพาทก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อล่วงพ้นกำหนดเวลาหนึ่งปี นับแต่เวลาที่จำเลยทั้งสามเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท โจทก์จึงหมดสิทธิฟ้องเรียกคืนซึ่งการครอบครองที่ดินพิพาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1375 วรรคสอง นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น แต่เนื่องจากโจทก์และจำเลยทั้งสามต่างนำพยานหลักฐานของตนเข้าสืบจนสุดสิ้นกระแสความแล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยชี้ขาดคดีไปเสียทีเดียว โดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษาใหม่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมที่ดินพิพาทเคยเป็นของนางจินตนามาก่อน แต่ในปี 2533 จำเลยที่ 1 บุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาทและถูกนางจินตนาฟ้องขับไล่ออกจากที่ดิน หลังจากนั้นศาลชั้นต้นพิพากษาขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดินพิพาท คดีถึงที่สุดแล้ว คำพิพากษาในคดีแพ่งย่อมมีผลผูกพันจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นจำเลยทั้งสามยังเบิกความรับว่า นางจินตนาเคยฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยทั้งสามออกไปจากที่ดินพิพาทและยอมรับว่าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาขับไล่จำเลยทั้งสามออกจากที่ดินพิพาทและคดีถึงที่สุดแล้ว คำเบิกความของจำเลยทั้งสามเป็นการยอมรับอยู่ในตัวว่า ศาลมีคำพิพากษาชี้ขาดว่าที่ดินพิพาทเป็นของนางจินตนา หาใช่เป็นที่ดินของจำเลยที่ 1 ตามที่จำเลยทั้งสามต่อสู้ไม่ เมื่อนางจินตนาขายที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์ในปี 2548 แล้วต่อมาในตอนปลายปี 2549 จำเลยทั้งสามเข้าไปครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท จำเลยทั้งสามจึงมีความผิดฐานร่วมกันบุกรุกที่ดินพิพาทตามที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัย ที่จำเลยทั้งสามต่อสู้ว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินคนละแปลงกันกับที่ดินที่จำเลยทั้งสามเข้าครอบครองทำประโยชน์จึงขัดแย้งกับคำเบิกความของจำเลยทั้งสามเองไม่อาจรับฟังได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น แต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 2 ปี นั้น หนักเกินไป เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว เห็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสามไม่ใช่ความผิดร้ายแรง ประกอบกับจำเลยทั้งสามไม่เคย

ต้องโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยทั้งสาม เพื่อให้จำเลยทั้งสาม
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้กลับตนเป็นพลเมืองดีของสังคมสืบไป แต่เพื่อให้จำเลยทั้งสามหลบจำ
สมควรลงโทษปรับอีกสถานหนึ่ง พิพากษากลับว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ
5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดเวลา 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
56 หากจำเลยทั้งสามไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

องค์คณะ

กำพล ภู่อสุตแสง · ปदारณิ ลัดพลี · แรรงรณ ปรีพนธ์พจนพิสุทธิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/13277/2557>